

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/21/2024
Identifikačné číslo spisu:	8220201318
Dátum vydania rozhodnutia:	17.07.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Nora Halmová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:8220201318.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne obchodnej spoločnosti ALIANS s. r. o., Bardejov, Fraňa Kráľa 6, IČO: 48 331 899, právne zastúpená advokátom JUDr. Pavlom Bírošom, Prešov, Bardejovská 44 a žalovanej Slovenskej republiky, za ktorú konalo Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky, Bratislava, Námestie Slobody 6, IČO: 30 416 094, teraz Úrad pre plánovanie a výstavbu Slovenskej republiky, Bratislava, Lakeside park 2, Tomášikova 14366/64A, IČO: 54 669 464, za účasti intervenienta na strane žalovaného Mesto Bardejov, Bardejov, Radničné námestie 16, IČO: 00 321 842, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 2C/32/2020, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 24. augusta 2023 sp. zn. 17Co/48/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej a intervenientovi na strane žalovanej priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom zo 7. marca 2022 č. k. 2C/32/2020-433 rozhodol tak, že žalobu zamietol (I.), žalovaný mal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške rozhodol súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydal súdny úradník (II.) a intervenient na strane žalovaného mal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške rozhodol súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydal súdny úradník (III.). Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods. 1 písm. d), § 9 ods. 1 a 3, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1 a 4, § 17 ods. 1, § 19 ods. 1, 2 a 3, a § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) a § 1 ods. 1 zákona č. 608/2003 Z. z. o štátnej správe pre územné plánovanie, stavebný poriadok a bývanie a o zmene a doplnení zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 608/2003 Z. z.“) a vecne tým, že žalobu zamietol, pretože neboli splnené podmienky zodpovednostného vzťahu. V spore nebolo sporné medzi stranami konania, že k nesprávnemu úradnému postupu orgánov verejnej moci, za ktorých

zodpovedá žalovaná, došlo. Nesprávny úradný postup spočíval v pochybeniach stavebného úradu pri vydávaní územného rozhodnutia a stavebného povolenia, čo sa v konečnom dôsledku odzrkadlilo aj v nevydaní kolaudačného rozhodnutia v zákonnej lehote v súlade s očakávaniami žalobkyne. Medzi stranami sporu bola sporná otázka príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou - ušlým ziskom. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že vo vzťahu k autoumyvárni nárok nebol daný, pretože autoumyváreň nebola do predbežného prerokovania nároku na náhradu škody dokončená, čo potvrdil aj svedok F. F., ktorý uviedol, že k 29. decembru 2016 nebola autoumyváreň spôsobilá kolaudácie. Ďalej sa súd prvej inštancie bližšie zaoberal otázkou ušlého zisku a v rámci skúmania príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou titulom ušlého zisku nemal preukázané, že žalobkyni mohol ujsť zisk, ktorý by mohla očakávať s ohľadom na pravidelný chod vecí. Žalobkyňa v rozhodnom období nepodnikala. Stalo sa tak preto, že mu pre pochybenie správneho orgánu nebolo vydané kolaudačné rozhodnutie, hoci tak podľa zákona očakávala do 30. januára 2017. Niet pochybností, že nesprávnym úradným postupom k zásahu do vlastníctva žalobkyne došlo a nárok bol daný. Žalobkyňa preukazovala existenciu ušlého zisku znaleckým posudkom. Znalec pri vypracovaní znaleckého posudku vychádzal z údajov dôležitých pre iných podnikateľov v rovnakom odvetví a v období roku 2015 zozbierané štatistické údaje znalca nezodpovedajú riadnemu vyčísleniu ušlého zisku. Súd nespochybnil odbornosť znalca, avšak hodnotil len závery znaleckého posudku, ako nehodnoverné v spojení s nárokom žalobkyne. Žalobkyňa ušlý zisk nepreukázala ani svedeckou výpoveďou svedka D.. F. Š., ktorý potvrdil, že predložil žalobkyni cenovú ponuku zo septembra 2017. Ide o cenovú ponuku zo spoločnosti Petroltrans a. s. Táto spoločnosť nemala v záujme okamžite podnikat' so žalobkyňou, ale rátala s tým, že v budúcnosti, po vydaní kolaudačného rozhodnutia, nadviaže so žalobkyňou obchodný kontakt. Ďalej mal súd prvej inštancie za preukázané, že finančná situácia žalobkyne nebola rozhodne taká priaznivá, ako to tvrdila. Jednak to vyplývalo z predložených listinných dôkazov o vedení exekučných konaní voči žalobkyni, ako aj zo svedeckej výpovede F.. F. F.. Keďže žalobkyňa v konaní nepreukázala existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou titulom ušlého zisku, a hodnoverne nepreukázala existenciu ušlého zisku, súd žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a podľa § 262 ods. 2 CSP. Súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by v otázke náhrady trov konania odôvodňovali aplikáciu § 257 CSP a nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočnosť situácie, pre ktoré by sa odklonil od zásady zodpovednosti za výsledok v spore.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 24. augusta 2023 sp. zn. 17Co/48/2022 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie (I.) a žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením (II.). Svoje rozhodnutie vecne odôvodnil tým, že v prejednávanej veci si žalobkyňa uplatnila nárok podľa zákona č. 514/2003 Z. z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci, v mene štátu koná ministerstvo alebo iný ústredný orgán štátnej správy. V čase tvrdeného vzniku nároku a uplatnenia nároku, za štát konalo Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky, v súlade so zákonom č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy. Zákom č. 172/2022 Z. z. došlo k rozdeleniu pôsobnosti tohto ministerstva a od 1. januára 2023 Ministerstvo dopravy Slovenskej republiky sa venuje vyslovenej odbornej agende dopravy. Územnému plánovaniu, výstavbe a vyvlastneniu sa venuje novozriadený ostatný ústredný orgán štátnej správy, a to Úrad pre územné plánovanie a výstavbu Slovenskej republiky, so sídlom Lakeside park 2, Tomášikova 14366/64A, 831 04 Bratislava, IČO: 54 669 464. Preto súd prvej inštancie vo veci konal s týmto subjektom ako orgánom, ktorý podľa zákona od 1. januára 2023 koná v mene štátu pri uplatňovaní nárokov na náhradu škody v tejto veci. Prvým odvolacím dôvodom žalobkyne bol odvolací dôvod spočívajúci v nevykonaní navrhnutého dôkazu, ktorý bol potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností. Nevykonanie relevantných navrhnutých dôkazov malo mať vplyv na skutkové zistenia súdu a na správne ustálený skutkový stav. Žalobkyňa tvrdila, že vo veci navrhli vypočuť znalca D.. Q., X., ktorý vypracoval znalecký posudok na zistenie ušlého zisku. V prejednávanej veci žalobkyňa tvrdila, že výsluch D.. Q., X. bol zásadný pre určenie nároku žalobkyne na primerané finančné zadostučenie. Ako to vyplýva zo znaleckého posudku, ktorý bol predložený súdu prvej inštancie, znalecký posudok č.

1/2020 vypracoval Ing. F. Q., X.. na objednávku žalobkyne z 15. januára 2020. Z úvodnej časti znaleckého posudku vyplývalo, že účelom vypracovania znaleckého posudku bolo vyčíslenie ušlého zisku žalobkyne k 31. januáru 2020. Tento znalecký posudok určuje výšku ušlého zisku, nie však ďalšie predpoklady, ktoré predstavujú podmienky pre úspešné uplatnenie nároku. Pokiaľ uvedené absentuje, je nad rámec potrebných skutkových zistení vo veci vypočúvať znalca k výške uplatňovaného nároku a k výške nároku zisteného v znaleckom posudku. Preto správne postupoval súd prvej inštancie, keď tento dôkaz vo veci nevykonával a nepochybil, pokiaľ tento dôkaz nepovažoval za potrebný. Žalobkyňa v odvolaní ďalej tvrdila, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a síce, že súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav, keď nesprávne vyhodnotil výpoveď D.. Š., ktorý tvrdil existenciu reálneho záujmu spoločnosti Petroltrans, a .s. o dodávku pohonných hmôt žalobkyni. Podľa žalobkyne z jeho výpovede vyplýva bez akýchkoľvek pochybností tento reálny záujem. Odvolací súd uviedol, že v danom prípade ide o odvoláciu námietku týkajúcu sa skutkových vád rozhodnutia spočívajúcu v nesprávnom ustálení skutkového stavu z vykonaných dôkazov. Súd prvej inštancie veľmi podrobne uviedol, že už len samotnou okolnosťou, že spoločnosť Petroltrans, a. s. svoj tvrdený záujem o obchodnú spoluprácu so žalobkyňou nezazmluvnila žiadnymi záväzkami, resp. kontraktami, neexistovali žiadne dôkazy o tom, že ak by žalobkyňa získala kolaudačné rozhodnutie, došlo by k dodávkam pohonných hmôt. Súd prvej inštancie poukázal na to, že finančná situácia žalobkyne nebola priaznivá a sama tvrdila, že podnikat' nemohla, preto jednoznačné zistenie existencie ušlého zisku žalobkyňou preukázané nebolo. Ďalej žalobkyňa v odvolaní namietala nesprávne právne posúdenie veci, ktoré predstavuje vadu rozhodnutia, ktorá spočíva v tom, že na skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu, alebo aplikoval inú právnu normu, alebo obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval. Odvolací súd nezistil, že by súd prvej inštancie vo veci nesprávne vec právne posúdil. Súd prvej inštancie použil správnu právnu normu, správne ju interpretoval aj správne aplikoval. Tvrdenie žalobkyne, že právnu normu použil príliš restriktívne, resp. že jeho nárok bol daný a bolo potrebné pristúpiť k výkladu tejto právnej normy viac extenzívnejšie, je nesprávne. Hmotnoprávny predpis určuje, za akých okolností a kedy je možné priznať žalobcovi uplatnený nárok. Súd prvej inštancie správne konštatoval jednotlivé zákonné ustanovenia vzťahujúce sa na prejednávajúcu vec. Na to, aby žalobkyni mohol vzniknúť nárok na náhradu škody vo forme ušlého zisku, bolo potrebné, aby boli splnené 3 predpoklady. Prvým z týchto predpokladov je existencia nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu. Ďalej je podmienka existencia škody, resp. ušlého zisku. Až keď je daná existencia ušlého zisku, v takom prípade je potrebné tento zisk vyčísliť. Ako ďalšia podmienka predpokladu priznania uplatneného nároku je príčinná súvislosť, teda kauzálny nexus medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Až v prípade, pokiaľ sú splnené všetky 3 predpoklady, je možné žalobcovi uplatnený nárok priznať. Uplatnené zákonné ustanovenia sú určené tak, aby bolo možné priznať nárok, pokiaľ žalobca preukáže všetky zákonné predpoklady. Zákonné predpoklady však nie je možné vykladať benevolentne, resp. v prospech poškodeného. Je povinnosťou poškodeného v rámci kontradiktórneho konania tieto podmienky preukázať. Tak, ako to uviedol súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí, už v odpovedi žalovaného na predbežné prerokovanie nároku bolo konštatované, že bola splnená jedna z podmienok pre uplatnenie náhrady škody, ktorou je existencia nesprávneho úradného postupu stavebného úradu. Ďalšou podmienkou uplatneného nároku je existencia ušlého zisku. Nestačí len tvrdenie žalobkyne, že pravdepodobne sa jej majetok mal rozmnožiť, ale musí byť určite preukázané, že pri pravidelnom behu veci, nebyť protiprávneho konania žalovanej, alebo nesprávneho úradného postupu žalovanej, mohla žalobkyňa dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania žalovanej. Žalobkyňa vo všeobecnosti tvrdila, že nebyť nesprávneho úradného postupu a nevydania kolaudačného rozhodnutia, mohol začať vo veci najneskôr 31. januára 2017 podnikat' a dosahovať zisk, ako pri čerpacej stanici pohonných hmôt, tak aj pri autoumyvárni. Žalobkyňa existenciu ušlého zisku tvrdila jednak vo vlastnej účastníckej výpovedi, ako aj vo výpovedi svedkov, najmä D.. Š.. V priebehu konania však nebolo zistené, že na strane žalobkyne by došlo k vzniku zisku pri podnikaní od 31. januára 2017 pri pravidelnom behu vecí a že žalobkyňa mala očakávať zväčšenie svojho majetku. Už len samotné tvrdenie žalobkyne, že nepodnikala je okolnosťou, ktorá pravidelný beh vecí s cieľom očakávaného výnosu nepreukazuje. Tak ako to zistil súd prvej inštancie, ktorú okolnosť v odvolaní žalobkyňa ani nenapadla, autoumyváreň nebola dokončená a nebola spôsobilá kolaudácie, pretože bolo potrebné do nej dodať technológie. Pri výstavbe čerpacej stanice pohonných

látok žalobkyňa nedodrжала podmienky právoplatného rozhodnutia o povolení stavby, kde bol zistený rozpor napojenia na NN sieť oproti predloženej stavebnej dokumentácii a ďalej bolo zistené, že stavba bola postavená na cudzích pozemkoch. Uvedené okolnosti boli prekážkou pravidelného behu veci a žalobkyňa za týchto okolností, ktoré v priebehu konania síce nerozporovala, ale ani nepreukázala, že by neexistovali, nemohla očakávať zväčšenie svojho majetku o zisk. Zo strany žalobkyne nestačí len tvrdenie, že jeho podnikateľský zámer v dôsledku nesprávneho úradného postupu žalovaného bol zmarený, ale musí preukázať, že v dôsledku nečinnosti žalovaného došlo k strate na zisku, ktorý by inak získal. Teda, že okolnosti ako nedokončená autoumyváreň, resp. čerpacia stanica na cudzích pozemkoch a jej výstavba neboli v súlade so stavebným povolením a projektovou dokumentáciou, nemohli ovplyvniť zisk žalobkyne od 31. januára 2017. V prejedávanej veci však skladba okolností, ktoré tvorili „chod vecí“, nedospela do takého štádia, aby bolo možné vyhodnotiť dosiahnutie ušlého zisku, predpokladaného žalobkyňou, vyhodnotiť ako reálne. Za tejto situácie, kedy žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno vzniku ušlého zisku len v dôsledku nesprávneho úradného postupu žalovanej nebolo možné priznať žalobkyni uplatnený nárok, ktorý nemal reálny základ a je len v úrovni fikcie. Znalecký posudok pre určenie výšky ušlého zisku je dôkazný prostriedok, ktorý predstavuje určitú časť posudzovania uplatneného nároku na ušlý zisk. Znalecký posudok neurčuje, či reálne k ušlému zisku došlo, ale znalecký posudok určoval len konkrétnu výšku ušlého zisku, bez zohľadnenia predpokladov, teda bez pravidelného chodu veci, z ktorého bolo možné tento zisk očakávať. Teda zodpovedanie otázky, či k vzniku ušlého zisku došlo alebo nie závisí od posúdenia zistených skutkových okolností súdom, výška ušlého zisku určená znalcom pre tento nedostatok preukázania existencie ušlého zisku je bezpredmetná. Nesprávny úradný postup žalovaného nezasiahol do zamýšľaného a reálne dosiahnutelného zámeru žalobkyne vedúceho k určitému tvrdenému zisku. Keďže žalobkyňa nepreukázala existenciu ušlého zisku, nebola daná ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom žalovaného a tvrdeným ušlým ziskom. Súd prvej inštancie sa príčinnou súvislosťou dostatočne zaoberal a zhodne aj odvolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa nepreukázala, že mohla očakávať zisk pri pravidelnom chode vecí, pretože v rozhodnom období nepodnikala. Neboli preukázané žiadne ďalšie skutkové okolnosti, ktoré by priamu príčinnú súvislosť preukazovali. Odvolací súd tak napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako správny potvrdil. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 a 2 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť a dôvodnosť vyvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, či môže podnikateľský subjekt, ktorý doposiaľ nevykonával podnikateľskú činnosť, t. j. neexistujú žiadne dáta z predchádzajúcej podnikateľskej činnosti, ale má zabezpečené materiálne podmienky pre výkon zamýšľanej podnikateľskej činnosti, mať nárok na ušlý zisk v dôsledku nesprávneho úradného postupu orgánov verejnej správy a teda či môže byť v takomto prípade daný kauzálny nexus medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Vychádzala z nálezu Ústavného súdu SR z 9. júna 2020 so sp. zn. I. ÚS 336/2019, v zmysle ktorého nie je správne, ak sa najvyšší súd zameria len na jednu vetu, ktorú dovolateľ prípadne v dovolaní označí ako právnu otázku a izoluje sa od toho, ako je vymedzený dovolací dôvod. Právna otázka podľa § 421 CSP a dovolací dôvod (nesprávne právne posúdenie) podľa 432 CSP sú spojené nádoby, preto najvyšší súd nemôže posudzovať prípustnosť dovolania striktne len na základe toho, ako dovolateľ túto prípustnosť formálne vymedzil na konkrétnom riadku svojho podania. Dovolateľka ďalej uviedla, že na základe štúdia dostupných rozhodnutí Najvyššieho súdu SR vyvodzuje, že aj keď otázka ušlého zisku bola v praxi dovolacieho súdu riešená, obdobnou právnou vecou, kedy podnikateľský subjekt nemohol napriek naplneným materiálnym podmienkam pre podnikateľskú činnosť vykonávať zamýšľanú podnikateľskú činnosť v dôsledku nesprávneho úradného postupu orgánov verejnej správy, sa ešte dovolací súd nezaoberal, a teda vyriešenie vyššie špecifikovanej právnej otázky v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu absentuje, čím bola podľa názoru žalobkyne daná prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu (rovnako ako aj rozsudok súdu prvej inštancie) spočíval v nesprávnom právnom posúdení veci, čím bol naplnený dovolací dôvod podľa § 432 ods. 1 CSP, pričom nesprávne právne posúdenie veci vidí žalobkyňa v tom, že odvolací súd v rozpore s § 3 a § 9 zákona č. 514/2003 Z. z., nevyhovel odvolaniu žalobkyne, napriek tomu, že aj súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania konštatoval existenciu nesprávneho úradného postupu

rozhodujúcich orgánov, ktorá nebola medzi stranami sporu ani sporná, teda odvolací súd nesprávne interpretoval § 3 a § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. a nesprávne aplikoval na predmetný prípad § 3 a § 9 zákona č. 514/2003 Z. z., keď boli podmienky požadované predmetnou právnou normou pre vyhovenie nároku na náhradu škody naplnené, ale súd odvolaniu žalobkyne nevyhovel. Podmienky pre vyhovenie ňou žalovanému nároku, boli dané. Preukázala existenciu nesprávneho úradného postupu zo strany stavebného úradu, vznik škody, aj kauzálny nexus medzi nesprávnym úradným postupom stavebného úradu a vzniknutou škodou, a teda ak by odvolací súd vec správne právne posúdil, t. j. ak by správne interpretoval § 3 a § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. a súčasne správne aplikoval na predmetný prípad § 3 a § 9 zákona č. 514/2003 Z. z., jeho odvolaniu by vyhovel. Stavebný úrad v územnom a stavebnom konaní vo veci žalobkyne ako stavebníka opakovane a hrubým spôsobom nedodrжал zákonom predpísaný postup, v dôsledku čoho museli byť rozhodnutia vydané stavebným úradom v prospech žalobkyne, na základe ktorých realizovala predmetnú stavbu (realizácia stavby bola preukázaná aj priloženými fotografiami a výsluchmi svedkov, ktorý potvrdili jej užívaniaschopný stav), opakovane zrušené. Žalobkyňa pri realizácii stavby, po tom, čo územné rozhodnutie a stavebné povolenie nadobudlo právoplatnosť, postupovala v dobrej viere (čo nad mieru akýchkoľvek pochybností dokazujú vynaložené investície), že konanie zo strany stavebného úradu prebiehalo zákonným spôsobom a rozhodnutia (územné rozhodnutie, stavebné povolenie) boli bez väd. Ak by stavebný úrad postupoval pri vydávaní územného rozhodnutia a stavebného povolenia v súlade so zákonom, nebol by dôvod na zrušenie jeho právoplatných rozhodnutí a v nadväznosti na to, zohľadňujúc finančnú kondíciu žalobkyne do vzniku komplikácií spôsobených nesprávnym úradným postupom stavebného úradu, bolo dôvodné a opodstatnené predpokladať, že by žalobkyňa od 31. januára 2017 vykonávala obchodnú činnosť a dosahovala zisk. Dovolateľka ďalej uviedla, že nemožno pochybovať o tom, že ak by správne konanie týkajúce sa predmetnej stavby viedol stavebný úrad od počiatku zákonne (t. j. nebol by dôvod na zrušenie právoplatného územného rozhodnutia a stavebného povolenia), žalobkyňa by zisk z podnikania najneskôr od 31. januára 2017 dosahovala. Práve v tom spočíval kauzálny nexus medzi nesprávnym úradným postupom stavebného úradu v správnom konaní týkajúcom sa predmetnej stavby a vzniknutou škodou na strane žalobkyne vo forme ušlého zisku, ktorý žalobkyňa považovala za preukázaný. Kauzálny nexus možno vyvodzovať aj z hypotézy, že ak by stavebný úrad návrhu žalobkyne na vydanie stavebného povolenia nevyhovel, žalobkyňa by nevynaložila vysoké náklady na realizáciu stavby predmetnej čerpacej stanice a tieto náklady by mohla vynaložiť na iné podnikateľské aktivity, na základe ktorých by mohla dosahovať zisk. Ak by stavebný úrad vzhľadom na opakované hrubé chyby nepostavil žalobkyňu do právnej neistoty, kedy a či vôbec bude stavba skolaudovaná, žalobkyňa by s poukazom na vynaložené investície dokončila aj stavbu autoumývarne. Z výpovede svedka nad mieru akýchkoľvek pochybností vyplynulo, že zo strany spoločnosti PETROLTRANS, a. s. bol reálny záujem o dodávku pohonných hmôt žalobkyne a ponuka zo strany spoločnosti PETROLTRANS, a. s. spočívala aj v tom, že v danom prípade neboli za dodávky PHM vyžadované platby vopred. Svedok výslovne potvrdil, že po materiálnej stránke bola predmetná čerpacia stanica pripravená a zároveň uviedol, že v takom štádiu konania, resp. obchodných jednaní sa zmluva o budúcej zmluve neuzatvára, pričom deklaroval, že v prípade vydaného kolaudného rozhodnutia by obchodná spoločnosť PETROLTRANS, a. s. kontrakt so žalobkyňou uzavrela. Svedok súdu uviedol, že k žiadnemu kontraktu so žalobkyňou nedošlo, pretože čerpacia stanica nebola skolaudovaná. To znamená, že za “bežného chodu vecí” by žalobkyňa bezprostredne po kolaudácii začala podnikáť a dosahovať zisk (reálna vysoká pravdepodobnosť dosahovania zisku vyplýva aj zo znaleckého posudku). K neopodstatneným pochybnostiam odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie ohľadne znaleckého posudku vypracovaného znalcom, D. Q., X., žalobkyňa uviedla, že nakoľko predmetná čerpacia stanica nikdy predtým nevykazovala činnosť, nebolo možné pri odhade tržieb využiť historické údaje, a preto musel znalec pri vyhotovení posudku aplikovať najvhodnejší možný alternatívny postup za účelom dosiahnutia najobjektívnejšieho možného záveru. Ak by nebolo možné takýto, resp. obdobný alternatívny postup znaleckého skúmania aplikovať, nebolo by možné kvantifikovať ušlý zisk subjektov, ktoré z objektívnych dôvodov nemohli podnikáť, a teda takýmto subjektom by bolo odopreté právo domáhať sa súdnej ochrany v prípade škodovej udalosti, preto podľa názoru žalobkyne nemohli argumenty súdov spochybňujúce predložený znalecký posudok obstať. Uvedený znalecký posudok podľa názoru žalobkyne presvedčivo a vyčerpávajúco odôvodňuje uplatnenú výšku náhrady škody a vzhľadom na absenciu historických dát predmetnej čerpacej stanice (ktorá z dôvodu pochybení stavebného úradu nemohla byť zapojená do podnikateľskej činnosti) bola

bezpochyby použiteľným dôkazom, ktorý objektívne preukazuje výšku škody na strane žalobkyne. Z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci žiadala, aby dovolací súd rozhodol tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni sumu 325.383,00 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 16. júna 2020 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a žalobkyňa má právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Alternatívne, ak dovolací súd nebude mať za to, že môže vo veci sám rozhodnúť, žalobkyňa žiadala, aby dovolací súd zrušil dovolaním napadnutý rozsudok krajského súdu a rozsudok okresného súdu a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie, a žalobkyňa má právo na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. K podanému dovolaniu sa vyjadrila žalovaná, ktorá uviedla, že odôvodneniu aplikácie citovaného ustanovenia CSP žalobkyňa v predložennom dovolaní venovala jednu vetu, pričom jej obsah bolo možné zhrnúť konštatovaním, že rozhodnutie ktoré by sa venovalo obdobnej veci žalobkyňa nenašla. Žalobkyňou položená otázka smeruje k ustáleniu záveru, či žalobkyňa, ako podnikateľský subjekt, mohol dôvodne očakávať výnosy z podnikateľskej činnosti, ktorá nebola realizovaná v dôsledku nesprávneho úradného postupu, resp. ako formuluje žalobkyňa „či môže byť v takomto prípade daný kauzálny nexus medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou“. Žalovaná poukázala na rozhodnutie dovolacieho súdu z 30. júna 2022 so sp. zn. 9Cdo/219/2021 a ďalej uviedla, že z obsahu textu predloženého dovolania je zrejmé, že žalobkyňa formuluje otázku (aj keď nie vyslovene, čo ospravedlňuje odkazom na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 336/2019 z 9. júna 2020), odpoveďou na ktorú má dovolací súd ustáliť, že žalobkyni, ako podnikateľskému subjektu, mohla vzniknúť škoda v podobe ušlého zisku v situácii, keď nevykonával podnikateľskú činnosť. S poukazom na citované znenie ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP a odôvodu rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. júna 2022 sp. zn. 9Cdo/219/2021 uviedla, že žalobkyňou formulovaná otázka nie je otázkou právnou, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, ale otázkou skutkovou. Ak sa žalobkyňa teda domáhala odpovede na otázku, či mu mohla vzniknúť škoda v podobe ušlého zisku, ide o jasný príklad skutkovej otázky, odpoveď na ktorú bola daná konajúcimi súdmi v predchádzajúcom priebehu konania a to na základe (ne)unesenia dôkazného bremena, ktoré v podmienkach kontradiktórnosti civilného sporového konania zaťažovalo práve žalobkyňu. Žalobkyňou predložené dovolanie v skutočnosti reflektuje výhradne jej nespokojnosť a nesúhlas so závermi konajúcich súdov v prejednávanej veci na podklade už vyhodnotených skutkových tvrdení. Žalobkyňa vyslovene kladie otázku „či môže v takomto prípade byť daný kauzálny nexus“. Takáto formulácia otázky implicitne vylučuje jej prípustnosť. Ako dovolací súd mnohonásobne konštatoval „otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach“ (R 28/2008). Navrhla dovolanie žalobkyne v zmysle § 447 písm. f) CSP odmietnuť, pretože dovolanie nie je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Napriek skutočnosti, že žalovaná považuje dovolanie žalobkyne za neprípustné, z dôvodu opatrnosti uviedla aj dôvody, prečo považuje dovolanie za nedôvodné. Žalobkyňa tvrdila, že k nesprávnej interpretácii a aplikácii ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. zo strany odvolacieho súdu prakticky došlo tým, že napriek preukázaniu existencie nesprávneho úradného postupu, ako titulu uplatneného nároku na náhradu škody, odvolací súd nepristúpil k priznaniu nároku na náhradu ušlého zisku. Žalobkyňa taktiež uviedla, že pokiaľ by odvolací súd uvedené ustanovenia aplikoval a interpretoval správne, odvolaniu žalobkyne by vyhovel. Bližšiu špecifikáciu a konkretizáciu nesprávnej interpretácie a aplikácie uvedených ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. žalobkyňa v predkladanom dovolaní opomenula uviesť. Ani pri akomkoľvek extenzívnom nazeraní na žalobkyňou poskytnuté dôvodenie nesprávnej aplikácie a interpretácie ustanovení § 3 a § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. takýto záver nebolo možné prijať. Konajúce súdy konali vo veci náhrady škody, ktorá mala žalobkyni vzniknúť nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej správy. Konanie orgánu verejnej správy - stavebného úradu bolo vyhodnotené ako nesprávny úradný postup (aplikácia § 9 zákona č. 514/2003 Z. z.) a posúdenie tejto otázky nebolo v konaní sporné. Rovnako nebola v konaní namietaná ani pasívna vecná legitímácia žalovanej ako subjektu, ktorý má, v prípade naplnenia zákonom stanovených predpokladov, niešť zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (aplikácia § 3 zákona č. 514/2003 Z. z.). Žalobkyňa síce tvrdí, že k zamietnutiu žaloby zo strany konajúcich súdov došlo napriek skutočnosti, že preukázala existenciu nesprávneho úradného postupu, opomenula však, že zákon č. 514/2003 Z. z. pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody predpokladá kumulatívne naplnenie troch predpokladov, pričom existencia titulu (nesprávneho úradného

postupu) je len jedným z nich. Tak súd prvej inštancie, ako aj súd odvolací, sa náležitým spôsobom zaoberali existenciou škody (ušlého zisku) ako aj existenciou príčinnej súvislosti, ako ďalšími dvoma predpokladmi vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorej náhrady sa žalobkyňa domáhala. Nesprávne právne posúdenie, spočívajúce v interpretácii a aplikácii ustanovení § 3 a § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. teda žalobkyňa tvrdila, ale predkladané dôvodenie je len polemikou žalobkyne a vyjadrením jej nesúhlasu so skutkovými závermi odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie. Z obsahu napadnutého rozhodnutia, ako aj rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplývalo, že otázkou naplnenia predpokladov pre priznanie nároku na náhradu škody v intenciách zákona č. 514/2003 Z. z. sa konajúce súdy náležite zaoberali. Domnelá nesprávna interpretácia a aplikácia označeného § 3 a § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. spočívala výhradne v nespokojnosti žalobkyne s výsledkom konania, ktoré skončilo v jej neprospech. Žalovaná zastáva názor, že k zamietnutiu žaloby žalobkyne nedošlo v dôsledku bližšie nešpecifikovanej nesprávnej interpretácie uvedených ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z., ale v dôsledku neunesenia bremena tvrdenia a dôkazného bremena žalobkyňou. Uvedené však nezakladá dôvodnosť aplikácie dovolacieho dôvodu podľa § 432 CSP. Na základe uvedeného dovolanie žalobkyne nebolo v zmysle § 421 ods. 1 CSP prípustné, v čoho dôsledku žiada dovolací súd aby ho v zmysle ustanovenia § 447 písm. f) CSP odmietol. Odhladiac od neprípustnosti dovolania žalobkyňou predložené dovolanie považovala aj za nedôvodné a neodôvodnené v čoho dôsledku žiadala dovolací súd, v prípade, ak dovolanie nebude odmietnuté, aby ho v zmysle § 448 CSP zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania.

5. K podanému dovolaniu sa vyjadril aj intervenient na strane žalovanej, ktorý uviedol, že žalobkyňa nepreukázala hodnoverným spôsobom existenciu ušlého zisku a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou titulom ušlého zisku v dôsledku čoho neunesla dôkazné bremeno. Žalobkyňa nepreukázala, že mohla očakávať zisk pri pravidelnom chode veci. Už len samotná skutočnosť, že obchodná spoločnosť PETROLTRANS, a. s. svoj deklarovaný záujem o obchodnú spoluprácu so žalobkyňou nezazmluvnila napr. zmluvou o budúcej zmluve, neexistuje žiaden dôkaz svedčiaci o tom, že ak by žalobkyňa získala kolaudačné rozhodnutie, došlo by k dodávkam pohonných hmôt. K získaniu kolaudačného rozhodnutia žalobkyňou k 31. januáru 2017 nedošlo v dôsledku pochybenia stavebného úradu, ale v dôsledku nedostatkov na strane žalobkyne, ktorá podala návrh na vydanie kolaudačného rozhodnutia na stavebný objekt, ktorý bol v tom čase nedokončený (autoumyváreň), postavila stavbu „Čerpacia stanica pohonných látok“ čiastočne na cudzích pozemkoch v rozpore so stavebným povolením a projektovou dokumentáciou (stavba nezodpovedala pôdorysu z projektovej dokumentácie). Ďalej v priebehu kolaudačného konania žalobkyňa nepredložila stavebnému úradu viaceré doklady ako napr. porealizačné zameranie stavby, doklady o výsledkoch predpísaných skúšok, vyjadrenia dotknutých orgánov, výkresy, na ktorých sú vyznačené zmeny, ku ktorým došlo počas uskutočnenia stavby, súhlas na pripojenie k pozemnej komunikácii atď. Keďže žalobkyňa nemala dostatok finančných prostriedkov na dokončenie rozostavanej stavby v rozsahu potrebnom na vydanie kolaudačného rozhodnutia, nemohla mať logicky ani dostatok financií na začatie podnikateľskej činnosti, čoho dôkazom sú exekučne vymáhané dlhy žalobkyne v sume cca 200 000 eur a exekučné záložné právo, ktoré bolo zriadené na neskolaudovanú stavbu „Čerpacia stanica pohonných látok“. Z dôvodu exekučného záložného práva na rozostavanú stavbu „Čerpacia stanica pohonných látok“ žalobkyňa nemohla získať potrebný úver na preklopenie nepriaznivej finančnej situácie a bola nútená svoj nehnuteľný majetok predat' (kúpna zmluva z 8. novembra 2021) bez toho, aby vôbec začala vykonávať podnikateľskú činnosť v objekte „Čerpacia stanica pohonných látok“. Na základe vyššie uvedených skutočností navrhol dovolanie žalobkyne ako neprípustné odmietnuť.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je procesne prípustné a treba ho odmietnuť.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Žalobca prípustnosť svojho dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP, pričom právnu otázku vymedzil tak, že: „rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, či môže podnikateľský subjekt, ktorý doposiaľ nevykonával podnikateľskú činnosť, t. j. neexistujú žiadne dáta z predchádzajúcej podnikateľskej činnosti, ale má zabezpečené materiálne podmienky pre výkon zamýšľanej podnikateľskej činnosti, mať nárok na ušlý zisk v dôsledku nesprávneho úradného postupu orgánov verejnej správy a teda či môže byť v takomto prípade daný kauzálny nexus medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.“

13. Dovolací súd pripomína, že dôvody prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu (t. j. právnu otázku, ktorá bola rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej). Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Pre posúdenie, či ide o právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej, a pre posúdenie prípustnosti dovolania nie je rozhodujúci subjektívny názor strany sporu, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale významný je výlučne záver odvolacieho súdu rozhodujúceho o jej dovolaní.

14. Pri skúmaní procesnej prípustnosti dovolania a náležitého vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 v spojení s § 432 CSP dovolací súd dospel k záveru, že od riešenia dovolateľom nastolenej právnej otázky nezáviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Okresný aj krajský súd posudzovali 3 predpoklady, ktoré museli byť v konaní preukázané, t. j. 1. existencia nesprávneho úradného postupu (táto skutočnosť nebola v konaní ani sporná), 2. existencia škody a 3. existencia príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Súd nižších inštancií vo svojich rozhodnutiach uviedli, že zo strany žalobkyne nedošlo už k preukázaniu výšky ušlého zisku (t. j. už druhý predpoklad) a zároveň nedošlo ani k preukázaniu príčinnej súvislosti (bod 71. rozhodnutia okresného súdu a bod 13. rozhodnutia krajského súdu).

15. Riešenie dovolateľkou nastolenej právnej otázky by teda nemalo vplyv na rozhodnutie vo veci samej a na právne posúdenie žalobou uplatneného nároku. Dovolací súd preto uzatvára, že dovolateľkou nastolená otázka má v danom prípade povahu (len) akademickú, ktorej zodpovedanie dovolacím súdom by nevedlo k zrušeniu alebo zmene dovolaním napadnutého rozhodnutia. Je pritom potrebné zdôrazniť, že cieľom civilného sporového konania (aj pred dovolacím súdom) je poskytnúť reálnu ochranu právam, nie riešiť teoretické či hypotetické otázky, ktorých výsledok sa nijako nepremietne do právnej sféry procesných strán. Predložená dovolacia argumentácia tak nepredstavuje vymedzenie kardinálnej právnej otázky spôsobom predpokladaným v § 421 ods. 1 písm. b) CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP. Zároveň otázka príčinnej súvislosti je otázka skutková nie právna, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach (bližšie aj 7Cdo/88/2022).

16. Dovolateľka vo svojom dovolaní poukázala aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 9. júna 2020 so sp. zn. I. ÚS 336/2019 s tým, že dovolací súd má skúmať dovolanie ako celok a vyabstrahovať z neho právnu otázku. Dovolateľka avšak naprieč celým svojím dovolaní rekapituluje zistený skutkový stav súdmi nižších inštancií s tým, že uvádza, ako postupovala pri realizácii stavby, uvádza výpovede svedkov, ako aj hodnotí (ne)správnosť vyhodnocovania dôkazov súdmi nižších inštancií. Dovolací súd však nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní vecí významovo nezodpovedajú predpokladom prípustnosti dovolania, ktoré sú definované v § 432 CSP v spojení s § 421 ods. 1 CSP. Dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie nemožno založiť na spochybňovaní skutkových záverov súdov nižších inštancií na základe tvrdeného nesprávneho vyhodnotenia dôkazov, čo pritom v posudzovanom prípade tvorilo jadro podaného dovolania.

17. Dovolateľka namietala aj to, že v prípade, ak by stavebný úrad nevydal stavebné povolenie, žalobkyňa by nevynaložila finančné prostriedky na stavbu čerpacej stanice a autoumyvárne. Dovolací súd k uvedenému len poznamenáva, že dovolateľka uplatňovala škodu v rozsahu ušlého zisku. Predmetom žaloby nebola náhrada škody v rozsahu vynaloženia finančných prostriedkov na stavbu.

18. Dovolací súd dospel k záveru, že nebola založená prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP a to z dôvodu, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorú dovolateľ v podanom dovolaní definoval.

19. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne v zmysle § 421 ods. 1 CSP odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, ktoré nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

20. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.